

צו וזרוז – אות י"ט**"Converting" to Judaism: The Search for Life's Missing Piece****1) שפת אמת – פרשת יתרו, שנת תרמ"ט**

במכילתא "וישמע יתרו כו' אי"ע כו' למשה ולישראל". קבלת התורה שמע. ולהבין לשון אשר עשה למשה ולישראל? דכתיב אי"ש תשמעו בקולי כו' והייתם לי סגולה. פי' והייתם שיתהוו הוי' חדשה. כדכ' עם זו יצרתי לי כו'. והיינו בקבלת התורה קיבלו ישראל הוי' וצורה חדשה כאשר אמר הקב"ה ובי"ש אנכי הי"א חל עליהם אלקותו ית"ש. וכל גר שמתגייר ניתוסף לו נפש חדשה כמ"ש ז"ל בפסוק הנפש אשר עשו בחרן. מכ"ש בניי שקיבלו התורה ונכנסו תחת כנפי השכינה. ניתן להם הוי' חדשה. וזה אשר עשה למשה ולישראל. ולא עוד אלא שזה הוא מאמר קיים לעולם. אי"ש תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי כו'. כשאישי ישראל מייגע בדברי תורה ושומר בריתו ית'. זוכה לקבל חיות והוי' חדשה. להיות סגולה לשמו ית'. וכדאיתא בזוה"ק בפסוק ישרצו המים שרץ נפש חי ע"ש:

2) שם משמאל – פרשת לך לך, שנת תרע"ב (ר' שמואל בורנשטיין מסאכטשאב ז"ע)

...אך כל אלה באם נתקרה הדבר אצל האדם וחסרה לו חיות בעבודת הש"י. אבל אשרי האיש שאיננו צריך שתתעורר אצלו התשוקה ע"י המניעות והדחיות, אלא שבכל יום ויום מוסיף והולך בעבודתו עבודתו הש"י בתורה ובתפלה עד שבאמת בכל יום ויום משיג חדשות וחביבה היא בעיניו עבודתו כל שעה ושעה ראשונה, וידוע מאמר הקדוש היהודי זצלה"ה שבכל יום ויום הוא לעומת יום אתמול כערך יהודי לנכרי:

3) דברים (פרשת עקב) – פרק י, פסוק יב

וַעֲתָה יִשְׂרָאֵל מָה ד' אֱלֹקֶיךָ שֶׁאֵל מַעֲמֹד כִּי אִם לִירָאָה אֶת ד' אֱלֹקֶיךָ לְלַקֵּחַ לְלֶכֶת בְּכָל דְּרָכָיו וּלְאַהֲבָה אֹתוֹ וּלְעִבֹד אֶת ד' אֱלֹקֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ.

4) נועם החסידות – עמ' רפד, בשם ספר אור הגנוז

"וַעֲתָה יִשְׂרָאֵל". אמר הרה"ק רבי ברוך ממעזיבוב ז"ל: הקב"ה אמר לאיש הישראלי מה שהיה היה, רק אני אומר לך "מעתי" תהיה "ישראל".

5) דרשות חתם סופר – חלק ב, דף רסח: [דרשה לפסח, שנת תק"פ]

מה שמקצין הראשונים למה לא תקנו ברכה שזימו לנספך ביציאת מצרים ויש מתרין שנכלל בברכה דאשר גאלנו, ואינו מובן לכאורה דלמה אין מכרכין פוכר לפשייתו קודם שמתחילין לנספך ההגדה. וי"ל דאיתא בפרק ע"פ מתחיל בנות ומקיים בשנה עבדים היינו מתחלה פע"ז היו אבותינו וכו'. והנה כמו שמייב אדם לראות את פלגו כאלו הוא ילא ממלרים כמו כן הייב אדם לראות את פלגו כאלו הוא הי מעפ"ז ועכשיו קרבו המקום לעבודתו והיום צילתה התחיל לעבוד השם בתחלה כמלות הנהגות אותו לילה. והנה מצינו בטבילת גרים שמכרכין לאחר טבילה מפני שקודם טבילה אינו יכול לומר וזימו [פסחים]

ה"י קודם ספור י"מ אינו יכול לומר. וזונו מפני שפדין הוא צבחי כאלו היס מעפ"ז ולאחר הספור שיכול לומר וזימו אז הוא נכלל בברכה אשר גאלנו — חס הוא כוונת המסדר הגדה כהא לתתא פניא די אכלו אצתתא בארעא דמצרים, דאנו פורסין מלכ שלימה קודם סיפור י"מ צלי ברכת המוליד מה שאין אנו עושי כן בשאר ימות השנה, שגם זה מורה על בחינה הניל שאנו רואין פלמינו כאלו היינו פכשיו גויס לכך אנו פורסין אותו צלי ברכה כמו שאכלו אצתתא בארעא דמצרים שבו פורסין צלל ברכה שלא הי מנוזין פל כך פדין פד לאחר גאלתן שקבלו התורה:

6) שולחן ערוך – אורח חיים, סימן מו, סעיף ד

צריך לברך בכל יום: שלא עשני עובד כוכבים; שלא עשני עבד; שלא עשני אשה. הגה: ואפי' גר יכול לברך כך (ד"ע), אבל לא יאמר: שלא עשני עכו"ם, שהרי היה עכו"ם מתחלה, (אבודרהם). והנשים מברכות: שעשני כרצונו.

7) משנה ברורה – סימן מו, ס"ק יח

יכול לברך - פי שיאמר שעשני גר, דמיקרי עשייה כדכתיב "ואת הנפש אשר עשו בחרן". ויש חולקין בזה וטעמם דלא שייד לומר "שעשני" דהגיוור לא היתה כ"א מצד בחירתו הטובה שבחר בדת האמת. ולכ"ע יכול לברך שלא עשני עבד ושלא עשני אשה ואע"ג דעכו"ם זיל טפי מעבד אפ"ה אם היה נולד עבד פן לא היה משחררו רבו והיה נשאר עבד, **משא"כ עתה שהיה הגיוור תלוי ברצון עצמו...**

8) מגילת אסתר – פרק ח, פסוק יז

וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וָעִיר, מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ, שְׁמֹחָה וְשִׂשׂוֹן לַיהוּדִים מִשְׁתָּה יוֹם טוֹב; וְרַבִּים מֵעַמֵּי הָאָרֶץ מִתְיַהֲדִים כִּי נָפַל פֶּחַד הַיְהוּדִים עָלֵיהֶם.

9) ילקוט מעם לועז – מגילת אסתר, עמ' רלב (בשם ספר שלום אסתר ודנא פשרא)

וגם הרבה עמי הארץ מבין היהודים שהיו מזלזלים במצות, ובשעת צרה גדולה אומרים, אם יבואו להורגנו נעשה עצמנו ככופרים בתורה ח"ו ונינצל, עכשיו השתדלו להראות חסידות יתירה, משראו שזכו מרדכי ותלמידיו לכבוד גדול כ"כ בהיותם יהודים טובים.

10) שפת אמת – פורים, שנת תרס"ג

במגילה נקראו ישראל רק בשם **יהודים**. כי זה השם לעולם בישראל. אפילו בדורות השפלים. שכופרין בע"ז ומודים אל האמת. וזה בחי' יהודה שנקראו בני"י על שמו כדאיתא במד' ויחי. וז"ש "והשארתי בקרבך עם עני ודל וחסו בשם ד'". וזהו שם "יהודה", הד' רומז על דלות ושפלות, וחל עליו כל השם ע"י שחסה בשם ד'.

I Sleep

Memo to Self: Songs of Jewish Living [Ruth Lewis, pg 70 (1996)]

I may seem to be
watching Sunday football
on TV
in my soft armchair,
my torn T-shirt slovenly,
a day's stubble on my
chin,
hands folded over beer
belly,
cigarette burning in the
ashtray.
I sleep...

I may seem to be
surfing on the sea
off of L.A.,
laughing, carefree
into wild winds!

Long hair streaming
behind me
bleached blonde,
bare toenails painted red.
I sleep...

I may seem to be
in a monastery
in the mountain ranges
of Nepal,
wearing saffron robes,
legs crossed under me,
meditating deeply.
I sleep...

I may seem to be
davening devotedly,
swaying with intensity,

bent over my Gemara
constantly.
I sleep...

"I sleep,
but my heart wakes.
It is the Voice
of my Beloved,
knocking:
'Open to Me!
My love! My dove!
My perfect one!'"

Just knock
And You'll see
All those sleepers wake.
Instantly.

